

TELEURSTELLING

Blauwig-wit afstekend tegen 't donkere, gebatikte tafelkleed, lag de goedkoope, bijna vierkante enveloppe naast Suse. Als je er lang naar keek kreeg dat kleine witte vierkantje iets opdringerigs, als verontwaardigde het zich, dat niemand het opnam en openmaakte.

Maar Suse keek er niet naar. 't Hoofd leunend op de even-gevouwen handen, lag ze voorover op de tafel, onbewegelijk; alleen af en toe deed een korte na-snik haar lichaam schokken.

Toen de kostjuffrouw binnen was gekomen met den brief, ja, toen had ze zich wel moeten bedwingen om hem haar niet uit de handen te grissen. Maar meteen dat ze hem aannam, uiterlijk-kalm, en de twee-cents-postzegel zag, vermoedde ze de teleurstelling. Met bevende vingers haalde ze de bedrukte kaart er uit en sinds zag ze aldoor voor zich, die koele, zakelijke regels:

„Wij hebben de eer U te berichten, dat in de vacature aan onze school voorzien is door de benoeming van mej. Sleen uit O. . . .”

Toen ze eerst tot zichzelf kwam, na den haar verdoovenden slag, had ze zich trotsch tegen haar teleurstelling ingezet. Dus niet zij? Goed. Dan zou ze haar werk hier, op dit vergeten dorpje, zóó doen, dat die lui van ginds, als ze soms bij toeval iets over haar hoorden, spijt zouden hebben dat ze niet hâar verkozen.

En met brandend-droge oogen en een brok in de keel begon ze in de cahiers van haar klasse 't voorbeeld voor den volgenden dag te schrijven. Tot ze deze houding, die zoozeer met haar karakter in strijd was, niet langer volhouden kon en ze, de schriften haastig wegschuivend, (de pen was al aan haar vingers ontvallen) in tranen uitbarstte.

Dat had haar wel even verlicht. Maar nu, terwijl haar tranen minderden, en langzamerhand wegbleven, kwamen de martelende gedachten terug.

Ze had er zoo op gehoopt, op deze benoeming. Ze had zooveel vóór bij de anderen, want de vacature was in 't stadje waar men haar vader, toen deze nog leefde, algemeen achtte en eerde, juist om wat hij gedaan had voor 't Christelijk onderwijs, en waar haar moeder nu nog leefde in den kring van vrienden en bekenden, waaronder ook bestuursleden van de school. En 't hoofd was een goed vriend van vader geweest en kwam nog dikwijls bij moeder aan huis. Toen hij haar opzocht, hier met een haar vreemd bestuurslid, een koele, zakelijke man, kortaf in z'n woorden, had hij nog geglimlacht om haar zenuwachtigheid en gezegd: „Kalm aan maar, kindje. We zijn toch geen barbaren?”

En dan: ze had immers gebeden, vurig en vertrouwend. En moeder, die haar o zoo gaarne thuis wilde hebben, alleen als ze zich voelde nu Jan op

studie was en Wim en Toos beiden getrouwd, moeder had ook gebeden, Suse wist het. En moeders gebed, dat was immers als 't vragen van een kind.... En nu toch teleurstelling! Was het dan waar, wat ongeloofigen beweerden: dat God niet hoorde? Dat het antwoord, of de troost, die je meende te ontvangen, auto-suggestie was?

Ineens dacht Suse aan die andere, die wèl benoemd was. Ze wist eigenlijk nauwelijks haar naam, die was bij 't lezen niet goed tot haar doorgedrongen. Maar nu was het, of iemand haar zei: „die heeft ook gebeden, even vurig en even vertrouwend. En al die andere sollicitanten (zei het hoofd niet, dat er zestien waren?) hadden eveneens gebeden, meer of minder verlangend, naarmate er voor haar meer of minder ahang van de benoeming. Want ze waren immers allen werkzaam bij 't Christelijk onderwijs? En nu dankte die ééne, omdat God hâar verhoord had. En ze dacht misschien niet eens aan die vijftien anderen, die schreiden of alleen maar een beetje teleurgesteld waren, of die 't zoo erg niet vonden, maar die toch in ieder geval, als ze er over nadachten, moesten zeggen, dat God haar niet verhoord had. Maar was dat dan Goddelijke Liefde? En ging het eigenlijk niet altijd zoo? Dat verschillende kinderen Gods voor zich 't zelfde vroegen, als maar één het krijgen kon, of dat ze precies het tegenovergestelde begeerden en allebei dankten, wanneer ze hùn bede verhoord waanden? Kon het wel anders? In hâar gevoel betekende immers verhooring voor de ééne teleurstelling voor 'al de anderen. En als je verder keek, in den grooten oorlog b.v. Al die Duitse Christenen, die smeekten om de overwinning voor hùn land, en de Engelsche Christenen, die vroegen om de zege voor hùn wapenen? Maar kon je dan wel spreken van gebedsverhooring? Was het niet enkel inbeelding, of misschien zelfs grof egoïsme, als je je verbeeldde verhoord te zijn, jij alleen en de anderen niet?

Verbijsterd hief Suse 't hoofd op, als verwachtte ze iemand te zien, die haar zeggen zou, dat ze verkeerd redeneerde, dat haar gedachten verward waren door haar verdriet, maar dat God wel hoorde, altijd. Doch ze zag niets dan den brief. En die scheen haar gelijk te geven. Die was immers 't bewijs, dat God niet hoorde.

Suse vergat voor een wijle haar teleurstelling voor dit ééne ontstellende: dat ze bezig was God te verliezen.

Als in wanhoop strekte ze de handen. Dat kon niet! Dat mocht niet! Dat was erger dan al het andere.

Toen zonk ze op de knieën.

Ze bad niet geregeld; ze stamelde niet eens, maar

Teleurstelling

heel haar ziel was één zoeken van God. Tot, ze wist niet hoe, vrede daalde in haar ziel.

De teleurstelling bleef. 't Feit, dat God niet gedaan had naar haar gebed, bleef. Maar 't verscheurende, als was God weggeweken uit haar leven, voelde ze niet langer.

Eerder was 't haar, als was Hij bij haar, zoo dicht als nooit te voren. Als had ze maar haar hand uit te strekken om te grijpen Zijn sterke Vaderhand; als zouden zóó meteen hoorbaar weerklinken de woorden, die nu reeds ruischten in haar ziel: „Ik zal u

leiden door Mijnen raad.” *En opnieuw kon ze gelooven dat die raad liefde was.*

Als Suse later terugdacht aan dien avond, wist ze, dat de verhooring van haar gebed op die wijze als zij 't zich gewenscht had, haar nooit zóó sterk zou hebben doen gevoelen Gods bestaan, Gods nabijheid zelfs, dan ze die nu, te midden en na haar strijd, had mogen ervaren. En dan geloofde ze, dat haar teleurstelling haar daarvoor toegezonden was.

J. M. W.—W.

'T KOSTERKE

Daar stond hij weer, 't oude manneke met grijzen ringbaard, en z'n dunne flapharen. Al vaak had ik hem daar zoo zien staan, en steeds trof het mij.

Voorzichtig, als iets zeer kostbaars, had hij de schaal met 't doopwater tot bij den Dominée gedragen. Daar bleef hij wachten. En weer voelde ik het, als bij intuïtie: dit was voor dien man iets grootsch, dat staan met de doopschaal.

Even bewoog het water, de Dominée dompelde zijn vingers in de schaal om het kind te doopen. Het „ik doop u” klonk door 't kerkgebouw. De oude man bleef rustig in devote houding staan, welbewust den ernst van het oogenblik. Even sidderden z'n handen en voer er als 't ware een schok door hem heen, toen de gemeente den psalm had uitgezongen. Zacht speelde het orgel na. De Dominée beklom weer den kansel voor 't dankgebed, en achter hem aan, tot de deur der consistorie, liep hij, de oude koster, met beide handen dragend de schaal, waaruit zoo pas een kind, een mensch was gedoopt en bij de gemeente ingelijfd. Voorzichtig zette hij de schaal in de consistorie neer, en keerde naar de kerk terug. Heel zijn gaan was, als van iemand, die een plechtig iets, een verheven taak volvoert. Het ontroerde mij, en telkens moest ik den ouden man weer aanzien, die daar zat met z'n grijze haren als een krans om zijn hoofd.

Steeds weer moest ik kijken en er aan denken als aan iets, dat vreemd, o zoo mooi en goed aandeed, den heelen middag bleven mijn gedachten bij hem. En ik dacht: als wij nu allen eens zoo ons werk, zoo onzen plicht opnamen, met zoo'n heiligen ernst en liefde, en als een van God ons aangewezen goed. Want ik voelde, dat 't zoo bij hem was.

* * *

De kerk zou veranderd, vernieuwd worden. En vóór alle dingen moest er dan een nieuwe doopfont

zijn, 't was immers een schande, dat ze zich hier nog zoo moesten behelpen.

Het kwam er, en alle menschen waren blij, en vonden 't wat fijn, nu in zoo'n mooie kerk te zitten, 't scheelde toch wel, hoor! En 't doopfont kwam zoo goed bij de preekstoel. 't Leek heel wat beter dan dat men steeds met 't doopen dat ouwe, beverige kereltje zag staan. Die moest nu ook nog worden vervangen door een jongeren koster, dan.... Zoo spraken de menschen en zoo dachten ze. Maar hij, 't oude kosterke, had al menig traan laten vallen. Zijn werk ging weg, was weg. Zijn ambt, dat hij meer dan 40 jaar vervuld had, werd hem zoo plots, ruw ontnomen. Zijn werk als koster was hem lief geweest, maar waarom hij er tot nu toe bij gebleven was, dat was alleen om 't doopen geweest. Dat was voor hem een heilige plechtigheid, dat noemde hij zijn ambt. En nu.... niets meer! Nu kon er dan ook een andere koster komen!

Hij had altijd gewenscht, dat zijn zoon later zijn werk zou overnemen, en daarna zijn kleinzoon. Maar wat gaf hij er nu nog om? O, dat hij dat nog moest beleven. Gek toch, hij had altijd gedacht, dat 't hier wel steeds zoo zou blijven, dat er nooit verandering zou komen.

Alles kwam van God, dit ook, maar 't was zwaar, erg moeilijk te verstaan.

En de menschen, die zoo verheugd waren over hun mooie kerk, die lachende tegen elkaar zeiden: „'t is toch wel opgeknapt, hè?” — wisten ze wel, dat er één man was, wien het zijn levenstaak, zijn levensvreugde kostte?

Wisten ze wel, dat ze iemand, al ontnamen ze hem 't werk niet heelemaal, toch beroofden van hetgeen de kroon was van zijn arbeid, waarvoor hij dat werk alleen deed?

Dat doopfont was voor één de knak in zijn leven!

JO.